

Pogranicza opowieści

Przełożył Miłosz Waligórski

—

walczę bawię się boję się (że za daleko zajdę)
przesuwam wyobrażoną granicę
zakreślam zamazuję wycinam wygładzam
posunięciami linii tworzę nowe kraje
ty też (jakoś tam współpracujesz)

co się otwiera
jest pomiędzy

przybliź – ogranicz przestrzeń
zredukuj rozmiary do dwóch
skrajnych biegunów – zawiąż

szybko oddycham (tym samym powietrzem)
na długość jednego wdechu przywieram
do przyległego wydechu

—

nie śmiesz się śmiać
nie chcę się śmiać ale czuję
jak przepływa mną rzeka
i nie mogę inaczej

—

nic się nie przecięło
nie złało nie związało
tylko się zbliżyło
i ledwie musnęło

na mgnienie poczuliśmy
że za ścianą coś pulsuje
żyje własnym życiem
ale to za mało
na opowieść

za dotknięciem
komórki skóry obumierają
odnawiają się

przechodzą przez cykl rozwojowy
od początku do końca

ale i tak nie starczy tego na opowieść
(tylko na mgliste wyznaczenie granic)

ton można przedłużyć do godziny albo dnia

wybrać metodę ale zdaje się że to metoda wybiera ciebie
jeśli nie przejmiesz inicjatywy (gdzieś) między życiem a śmiercią
płynne przejście między jednym a drugim
między jednym a drugim nie można
nie można przeprowadzić dokładnej linii
wybrzeże prowizorycznie wyznaczone wodą
horyzont nieustannie niknie (oddychać tylko)
napełniać płuca czystym gazem nie widzisz
że już nie powietrze a woda że już nie niebieska
a szara że już nie dzień a ton

-

czymże są wasze postaci
i co robią?
chciałyby być kimś innym?

(jeszcze zanim powstaną
zanim się rozwiną
już chciałyby być
kimś innym?)

-

scenę można umiejscowić
w ciasnym hotelowym pokoju
albo na nadmorskiej plaży

to twoja opowieść twój wybór

-
na drodze do celu generuję zmęczenie
celem wędrówki staje się zmęczenie
a nie miasto do którego zmierzam

(gdziekolwiek kiedykolwiek
łatwo tracę orientację)

-
w hotelowym pokoju
stoję chwilę przy oknie
za podwójną szybą ruch drzew
nie słysząc dźwięku wiatru w liściach
a jego nieobecności
nie zastąpi mi ani szept
ani westchnienia
zmęczenie które
ode mnie odeszło
jest prawdziwsze
niż to co mam
przed sobą

-
w środku miasta
w środku dnia
wyciągam rękę

płaszczyna szyby
jeszcze jedna płaszczyna szyby

nie widzę różnicy
ale odgadam odległość

w środku miasta
w środku dnia
ruch drzew

ciągle pada

szybko przebiegamy
do podstawionej taksówki

z tyłu
ponad jego ramieniem
obserwuję drogę

nieustępliwie do przodu
w stronę rozwiązania

za szybką ruch drzew

w lusterku wstecznym
wycinek rzeczywistości

między nami
coś bez kształtu

ciągle pada

w umówionym czasie
stoję na umówionym miejscu

podaję rękę
podaję swoje imię

wycinek rzeczywistości
wyświetlony w innym czasie

(Wybór z cyklu wierszy)

Od redakcji: Na ostatnim etapie przygotowywania do druku tłumaczeń wierszy Nóry Ružičkovej publikowanych w numerze 4 (19) 2009 przypadkowo doszło do cięć, na których ucierpiał przekład, za co redakcja „Tekstualia” pragnie przeprosić autorkę, tłumacza i czytelników. W tej edycji prezentujemy Państwu kompletną wersję tłumaczenia.